

Μονομ. Πρωτοδ. Αθηνών 829/1994

Πρόεδρος : Νικόλαος Καλογήρου.

Δικηγόροι: Αριστ. Καμάρας, Νικ. Αγαπηνός.

Με την κρινόμενη αίτησή του (από 21.10.1993) το Σωματείο ".....", επικαλούμενο επείγουσα περίπτωση και επικείμενο κίνδυνο, ζητεί, όπως αυτή εκτιμάται από το Δικαστήριο τούτο, κατά μεν του πρώτου των καθ'ων, Α.Μ., να απαγγελθεί προσωπική κράτηση του και χρηματική ποινή, λόγω της παραβάσεως του διατακτικού της 13122/1993 αποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και να διαπιστωθεί η παράβαση αυτής, και δε αμφοτέρων των καθ'ων: 1) Να υποχρεωθούν να άρουν προσωρινώς την προσβολή του δικαιώματος της εμπορικής εκμεταλλεύσεως των φωτογραφιών των μελών του, ποδοσφαιριστών, 2) Να αποσύρουν από το εμπόριο όλες τις ήδη διατεθείσες, χωρίς τη συναίνεσή του έντυπες φωτογραφίες (άλμπουμ, με τον τίτλο "ποδόσφαιρο 1994" καρτελάκια με φωτογραφίες των παικτών των ομάδων Α` Β` και Γ` Εθνικής), 3) Να τους απαγορευθεί κάθε παράνομη προσβολή στο μέλλον, με απειλή για κάθε τυχόν νέα προσβολή και παράνομη ως άνω κυκλοφορία χρηματικής ποινής 5.000.000 δρχ. και προσωπικής κρατήσεώς τους 5 μηνών και 4) Να διαταχθεί, λόγω της επισφαλούς περιουσιακής καταστάσεώς της η συντηρητική κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων της πρώτης των καθ'ων εταιρείας περιορισμένης ευθύνης ".....", μέχρι του ποσού των 60.000.000 δρχ., προκειμένου να εξασφαλιστεί προσωρινώς το αποκλειστικό δικαίωμα της εμπορικής εκμεταλλεύσεως, που ανήκει στα μέλη του, Ποδοσφαιριστές της Α`, Β`, και Γ` Εθνικής και το οποίο απλώς της μεταβιβάστηκε, ως προς μόνη αυτήν την (περιουσιακή και εμπορική του δηλαδή) έκφραση, από τους τελευταίους. Η αίτηση αυτή αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι νόμιμη, ως προς όλα τα πιο πάνω αιτήματα, πλην του πρώτου. Στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρ. 57 ΑΚ, 682, 683 επ. και 731 ΚΠολΔ (βλ. Αστικ. Κωδ. Γεωργιάδη- Σταθόπουλου σελ. 105, κάτω από άρθ. 57-60 αρ. 18-ΕρμΑΚ, υπό τα άρθ. 57-60 Σύρλας αρ. 83, 84, 85, Σημανηρα, Γενικά Αρχαί (1980) σελ. 158, Μελάτη Πλαγιαννάκου "Το δικαίωμα επί της ίδιας προσωπικότητας" ΕλλΔνη (1966) σελ. 118 έως 126, ΕφΘεσ 3424/1989 Αρμ. (1989) 1205 επ., ΕφΑθ 2149/1978 Αρμ. (1978) 786 επ. ΠρωτΑθ 22012/1962 ΑρχΝ ΙΔ σελ. 216, ΠρωτΑθ 1883/1987 αδημοσίευτη στον νομικό τύπο, προσκομιζόμενη, και ad hoc ΜονΠρΑθ 6069/1993 αδημ. στον νομικό τύπο επίσης προσκομιζόμενη). Το πρώτο αίτημα όμως, για τη διαπίστωση της παραβάσεως της 13122/93 αποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαραδέκτως υποβαλλόμενο, κατά την παρούσα διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, διότι για τη διάγνωση της παραβάσεως της αποφάσεως αυτής ακολουθείται κατά το νόμο, η εργατική διαδικασία των αρθ. 670 έως 676 ΚΠολΔ (βλ. και άρθ. 947 & 1 ΚΠολΔ, ΜΠρΑθ 14097/1980 ΝοΒ 29.913 και ΜΠρΑθ 1384/1976 ΝοΒ 24.1115. Επίσης μη νόμιμο και απορριπτέο είναι και το παρεπόμενο αίτημα της απειλής χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως κατά της πρώτης των καθ'ων ανώνυμης εταιρείας, εφόσον δεν προσδιορίζεται ο νόμιμος εκπρόσωπος του νομικού αυτού προσώπου, κατά του οποίου και μόνον είναι νόμιμη η τέτοια παρεπόμενη ποινή.

Εξάλλου, η ανώνυμη εταιρία "....." κατά την προφορική συζήτηση της υποθέσεως με δήλωσή της που καταχωρήθηκε στα ταυτάρια πρακτικά και επικαλούμενη ως έννομο συμφέρον της το ότι διαπραγματεύτηκε με την αιτούσα

την εκμετάλλευση, απ' αυτήν την ίδια των φωτογραφιών των ποδοσφαιριστών του αιτούντος Σωματείου, παρενέβη προσθέτως υπέρ του πιο πάνω Σωματείου, ζητώντας να γίνει δεκτή η αίτησή του αυτή. Και η προφορική αυτή παρέμβαση ασκήθηκε παραδεκώς και αρμοδίως και τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι και νόμιμη. Στηρίζεται στις πιο πάνω αναφερόμενες για την κύρια αίτηση διατάξεις καθώς και στα άρθ. 686 επ., 70, 80, 81, 82 ΚΠολΔ. Επομένως πρέπει να συνεκδικαστεί με την κύρια αίτηση. Εξάλλου, η αιτούσα εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ".....", με την από 15.10.1993 και με αρ. καταθέσεως 15201/18.10.1993 αίτησή της ζητεί λόγω του κατεπείγοντος του επικείμενου κινδύνου και της επισφαλούς οικονομικής καταστάσεως του καθ' ου, που είναι το ως άνω αιτούν Σωματείο: 1) Να υποχρεωθεί προσβολής του, καθώς και του να διαδίδει ότι έχει τα αναφερόμενα και στην πιο πάνω δική του αίτηση δικαιώματα από τις φωτογραφίες των μελών ποδοσφαιριστών της Α', Β', και Γ` Εθνικής και 2) Να διαταχθεί προσωρινώς ως ασφαλιστικό μέτρο η συντηρητική κατάσταση των περιουσιακών του στοιχείων για την εξασφάλιση απαιτήσεως του από τη φερόμενη ως αθέμιτη και άδικη, και κατά παράβαση των χρηστών ηθών, συμπεριφορά του, μέχρι του ποσού των 100.000.000 δρχ.

Και η αίτηση αυτή, παραδεκώς και αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατά την ίδια διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και πρέπει συνεκδικαζόμενη με την πιο πάνω αντίθετη αίτηση και την πρόσθετη σ' αυτήν παρέμβαση λόγω της προφανούς μεταξύ τους συνάφειας, κατά το άρθ. 246 του ΚΠολΔ, να συνερευνηθεί μαζί τους, περαιτέρω και ως προς την νομιμότητα και την ουσιαστική βασιμότητα της. Από το σύνολο των διατάξεων του ΚΠολΔ, για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων (682 επ.) προκύπτει ότι, ναι μεν οι αποφάσεις επί αιτήσεων για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, δεν υπόκεινται σε κανένα ένδικο μέσο, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στον Νόμο (όπως στο άρθ. 734 & 3 ΚΠολΔ,) και δημιουργούν "προσωρινό δεδικασμένο", με την έννοια δε, του ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να προβεί σε διάφορη ρύθμιση των ήδη κριθέντων μεταξύ των ιδίων διαδικών, και μα βάση τα ίδια θεμελιωτικά περιστατικά, τα οποία υπήρχαν και έλαβε υπόψη κατά την έκδοση της αποφάσεώς του, όμως όταν μετά την απόρριψη προηγούμενης αιτήσεως (που μάλιστα δεν έγινε για τυπικό λόγο, γιατί, διαφορετικά γίνεται δεκτό ότι τότε δεν υπάρχει κανένα ούτε καν προσωρινό δεδικασμένο (βλ. ΠρΘηβ 149/1972 ΕΕν 29.516 και 109/1972 Δ/νη 1972, 560), υποβληθεί νέα αίτηση μεταξύ των ιδίων διαδικών, που περιέχει νέα στοιχεία τα οποία δημιουργήθηκαν μεταγενέστερα, τότε εκλείπει η προεκτεθείσα προσωρινή δεσμευτικότητα (πρβλ. Μον ΠρωτΑθ 12494/1975 ΝοΒ 24.334) και δεν υπάρχει ασφαλώς οποιοδήποτε απαράδεκτο πολύ περισσότερο αφού η κυρία δίκη δεν πρόκειται να επηρεαστεί από καμιά απόφαση, που εκδόθηκε ως προσωρινό ασφαλιστικό μέτρο (βλ. Κ.Μπέη, Ενημερ. σημείωμα κάτω από την ΜΠρΠειρ 767/1978 Δ. 9, 342, Π.Τζίφρα, Ασφ. Μέτρα εκδ. 3η (1980) σελ. 68, του ίδιου εκδ. 4η (1985) σελ. 76, 77, Μον ΠρΠειρ 2823/1978 ΕλλΔνη 20 (1979) σελ. 811, ΜονΠραθ 10165/1978 ΕλλΔνη 20 (1979)σελ. 477, ΜΠρΚαλ 630/1981 ΕλλΔνη 23, 184 και Παρατηρ. Κ. Βασιλάκη, πρβλ. ΑΠ 709/1978 ΝοΒ 27. 534, ΑΠ Ολομελ. 497/1978 ΝοΒ 26.668, ΜΠρΜυτιλ. 136/982 ΑρχΝ 34.299, Contra ΜΠραΘ 6225/1983 ΝοΒ 31.1623, ΜΠρΠΕΙΡ 767/1978 Ο.Π.). Στην προκειμένη υπό έρευνα περίπτωση, το Δικαστήριο τούτο, κατά την ίδια διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, με βάση την 1314 απόφασή του, που συζητήθηκε στις 18.6.1993 και δημοσιεύτηκε στις 9.7.1993, απέρριψε και τις δύο αντίθετες αιτήσεις, αφενός μεν του Σωματείου κατά της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης ".....", αφετέρου δε της τελευταίας αυτής κατά του πρώτου, και ειδικότερα, την πρώτη ως μη νόμιμη, τη δεύτερη δε, ως εν μέρει μη νόμιμη και κατά τα λοιπά ως ουσιαστικά αβάσιμη με τις εξειδικευόμενες σ' αυτήν

ειδικότερες αιτιολογίες. Ήδη το πιο πάνω Σωματείο άσκησε την πρώτη των κρινομένων ως άνω αίτησή του, η οποία παρεκτός του ότι στρέφεται και κατά του Α.Μ., ως δευτέρου των καθ' ων, και μη διαδίκου στην πιο πάνω δίκη, κατά την οποία εκδόθηκε η άνω απόφαση (13124/1993), διαλαμβάνει ολωσδιόλου νεότερα πραγματικά περιστατικά. Ειδικότερα, αναφέρεται σε μη διαληφθείσες στην ανωτέρω προγενέστερη αίτησή του, χρονικώς νεότερες, "προσβολές" εκ μέρους των καθ' ων, που άρχισαν σε βάρος της περί τα μέσα Οκτωβρίου 1993 και εκτείνονται και μέχρι και την άσκηση της νεότερης αυτής αιτήσεως. Τα γεγονότα αυτά ως εντελώς νέα στοιχεία, που δεν αναφέρονταν - ούτε και μπορούσαν κατά το χρόνο εκείνον να αναφέρονταν - στην προηγούμενη αυτή αίτηση επιστηρίζονται σε επακολουθήσαντα και άξια νέας κρισιολογήσεως πραγματικά περιστατικά που δεν προϋπήρχαν και που είναι εντεύθεν ικανά εφόσον πιθανολογηθούν ως αληθή, όχι μόνο για την πιθανολόγηση ως αβασίμου πλέον του προβαλλομένου ως ασφαλιστέου δικαιώματος του αιτούντος (.....), κατά τρόπο μάλιστα ανεξάρτητο από την προηγηθείσα προσωρινή δικαστική κρίση αλλά και για τη βεβαίωση και του επικειμένου κινδύνου και του νέου επείγοντος της ρυθμίσεως της αναφυσίας έριδας. Με τα νέα λοιπόν αυτά στοιχεία (για τα οποία βλ. ιδίως από τη σελίδα 4 και εφεξής της κρινομένης αιτήσεως), που δημιουργήθηκαν μεταγενέστερα και που αναφέρονται δε και στο υπαρκτό και πιθανολογήσιμο πλέον των αξιώσεων του αιτούντος έπαυσε να ισχύει ως δεσμευτική ή προαναφερόμενη απορριπτική απόφαση του Δικαστηρίου τούτου.

Και είναι μεν αλήθεια ότι η προσωρινή διαταγή του Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου, που δόθηκε για την κρινόμενη αίτηση, ήδη έχει ανακληθεί, με βάση την 154/26.10.1993 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, όμως η απόφαση αυτή κρίνεται ότι δεν δεσμεύει την κρισιολόγηση επ' αυτής της ίδιας της αιτήσεως, η οποία σε διαφορετική εκδοχή θα έμεινε αδικαστη, με όλες τις εντεύθεν, μη νόμιμες και μη ορθές συνέπειες, αφού θα μπορούσε μάλιστα να εγερθεί και "αγωγή κακοδικίας" κατά του αφήνοντος τελειωτικώς αδικαστη αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, Δικαστή. Επομένως, η ένσταση, περί υπάρξεως προσωρινού δεδικασμένου των καθ' ων, πρέπει, σύμφωνα μ' όλα τα παραπάνω να απορριφθεί ως αβάσιμη. Κατά την έννοια των άρθ. 2 & 1,4 και 28 & 4 του Ν. 2121/1993, για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα, οι φωτογραφίες ως πνευματικά δημιουργήματα προστατεύονται από τον νόμο αυτόν, ανεξάρτητα της ενδεχόμενης προστασίας και από άλλες διατάξεις και της αξίας και του προορισμού τους, εφόσον εμπίπτουν στην έννοια του πρωτότυπου πνευματικού δημιουργήματος και με την προϋπόθεση ακόμη ότι σε κάθε δημοσίευση τους αναφέρεται το όνομα του φωτογράφου. Τα ίδια δε περίπου όριζε και η διάταξη του αρθ. 14 του προϊσχύσαντος Ν. 2387/1920, καθώς και η κυρωθείσα από την Ελλάδα, με τον Ν 100/1975 Διεθνής Σύμβαση της Βέρνης του 1886, η οποία, σύμφωνα με το άρθ. 1 του Ν.Δ. 4264/1962 υπερίσχυε του Ελληνικού Δίκαιου, σε όσα σημεία οι διατάξεις της ήσαν ευνοϊκότερες για τους πνευματικούς δημιουργούς. Και ναι μεν σύμφωνα με τα ως άνω, πνευματική ιδιοκτησία στη φωτογραφία δεν έχει ποτέ το εικονιζόμενο πρόσωπο, αλλά μόνον ο φωτογράφος ως πνευματικός δημιουργός αυτής, ο οποίος ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχει το ως άνω δικαίωμα του, μπορεί να μεταβιβάσει τούτο σε τρίτα πρόσωπα ώστε η μεταβίβαση αυτή να είναι ανεξάρτητη από την νομιμότητα του έργου, όμως το εικονιζόμενο στη φωτογραφία πρόσωπο, μολονότι δεν έχει δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας σ' αυτήν έχει το δικαίωμα του αρθ. 57 του ΑΚ, δηλαδή το δικαίωμα της προσωπικότητας. Τούτο σχετίζεται άμεσα με τη φωτογραφία του και παρέχει στο κάθε πρόσωπο μεταξύ άλλων και την εξουσία να επιτρέπει, ή να απαγορεύει την απεικόνισή του, η την κυκλοφορία της εικόνας του, ή την εμπορία της. Έτσι, αποτελεί προσβολή της προσωπικότητας ενός προσώπου η, χωρίς τη συναίνεση του, λήψη της φωτογραφίας του, χωρίς τη συναίνεση του, λήψη της

φωτογραφίας του, ή η κυκλοφορία αναπαραγωγή και η διάδοση της και οπωσδήποτε η εμπορία της. Τέτοια συναίνεση θεωρείται ότι δόθηκε σιωπηρά, όταν η φωτογράφιση έγινε με την αίτηση του φωτογράφου ή όταν για τη λήψη της φωτογραφίας ο εικονιζόμενος πληρώθηκε. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η λήψη φωτογραφίας χωρίς τη συναίνεση του φωτογραφουμένου όταν απεικονίζονται τελετές δημόσιες συναθροίσεις, τοπία που παρουσιάζουν καλλιτεχνικό, ή άλλο γενικό ενδιαφέρον, στα οποία παρευρίσκονται πρόσωπα, που ανήκουν στη σύγχρονη ιστορία και την επικαιρότητα (βλ. Γεωργιάδη – Σταθόπουλο Αστικός Κώδικας σελ. 101). Αλλά και στις περιπτώσεις αυτές, και ειδικότερα στην απεικόνιση προσώπων της σύγχρονης ιστορίας, δηλαδή προσωπικοτήτων της πολιτικής, της επιστήμης, της καλλιτεχνικής ζωής, ή του αθλητισμού, τα πρόσωπα αυτά δεν μπορούν να απαγορεύσουν της φωτογράφησή τους, ή τη δημοσίευση της φωτογραφίας τους, μόνον όμως στο μέτρο και στο βαθμό που εξυπηρετείται από δικαιολογημένο ενδιαφέρον η ανάγκη πληροφόρησης του κοινού, άξια προστασίας δεν υφίσταται στην περίπτωση κατά την οποία ο τρόπος δημοσίευσης της εικόνας του προσώπου της σύγχρονης ιστορίας, εξυπηρετεί στην πραγματικότητα μόνον εμπορικούς σκοπούς, διότι στην περίπτωση αυτήν υπερισχύει το υπέρμετρο έννομο συμφέρον του απεικονιζόμενου, στην ελεύθερη και αποκλειστική απόφαση του οποίου απόκειται να επιτρέψει ή όχι τη δημοσίευση της φωτογραφίας του, για διαφημιστικούς, ή εμπορικούς λόγους (βλ. Πλαγιαννάκου ο.π. σελ. 118 επ. Μπαλή Γεν. Αρχ. & 24, Τούση Γεν. Αρχ. & 34, Σούρλα ΕρμΑΚ αρθ.57-60 αρ. 83, Εφθεσ 3424/1989 ο.π. σελ. 1205 και ad hoc ΠρΑθ 6069/1993 αδημοσίευτη στον νομικό τύπο, προσκομιζόμενη ΜονΠρ 13122/1993 αδημοσίευτη στον νομικό τύπο προσκομιζόμενη). Τέλος, το δικαίωμα επί της προσωπικότητας, είναι μεν απόλυτο και αμεταβίβαστο, με την ειδικότερη έννοια του ότι δεν μπορεί να μεταβιβαστεί, όπως γίνεται στα άλλα δικαιώματα απλή όμως μεταβίβαση, παραλλήλου χρήσεως, από άλλον ορισμένων εκφάνσεων του συγκεκριμένου δικαιώματος, ενόψει και της διπλής φύσεώς του (περιουσιακής και ηθικής ή μη περιουσιακής) είναι δυνατή, ούτως ώστε ο δικαιούχος να υποβληθεί σε ορισμένους συμβατικούς περιορισμούς (βλ. Αστικός Κώδικας Γεωργιάδη-Σταθόπουλου σελ. 105 ΕρμΑΚ κάτω από τα άρθρα 57-60 αρ. 18 πρβλ. και Κ. Σημίτη "Το δικαίωμα της εφευρέσεως" (1967) σελ. 11 επ. ΠολΠρωτΑθ 1883/1987 προσκομιζόμενη ad hoc ΠολΠρωτ Αθ 13122/1993 ο.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Με την από 20.10.1980 απόφαση της Γενικής Συνελεύσεως του, στο Σωματείο με την επωνυμία "....." (.....) παραχωρήθηκε, από όλα τα μέλη του, που είναι ποδοσφαιριστές των ομάδων της Α', Β', και Γ' Εθνικής κατηγορίας, το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως και αξιοποιήσεως εν γένει των φωτογραφιών τους, μαζί με την ανέκκλητη πληρεξουσιότητα για τη λήψη των ενδεικνυόμενων για την προστασία του, εξώδικων και δικαστικών μέτρων, με σκοπό και στόχο την οικονομική ενίσχυσή του, ως μη κερδοσκοπικού σωματείου, και την επίτευξη των σκοπών του. Η παραχώρηση της συγκεκριμένης αυτής εκφάνσεως του δικαιώματος της προσωπικότητας των ποδοσφαιριστών μελών του αιτούντος Σωματείου, είναι καθ' όλα νόμιμη και επιτρεπτή, σύμφωνα με όσα πιο πάνω γίνονται δεκτά, και παρέχει σ' αυτό δικαίωμα να απαγορεύει σε τρίτους την αναπαραγωγή και τη διάθεση των φωτογραφιών των ποδοσφαιριστών μελών του για εμπορικούς σκοπούς μολονότι όλοι οι ποδοσφαιριστές αυτοί είναι πρόσωπα της επικαιρότητας και της σύγχρονης ιστορίας, ώστε κατά την έννοια αυτή να μην μπορούν να εμποδίσουν τη φωτογράφιση του και τη δημοσίευση και διάθεση των φωτογραφιών τους, εφόσον αυτή εξυπηρετεί φυσικά την ανάγκη πληροφόρησης του κοινού.

Πρόσφατα όμως περί τα μέσα Οκτωβρίου του 1993 οι καθ' ων, όπως άλλωστε είχαν πράξει και κατά το παρελθόν τον Ιανουάριο του 1993, οπότε και αντιμετωπίστηκαν προσωρινώς για το χρόνο εκείνο με βάση την 13122/1993 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, έθεσαν και πάλι παράνομα και χωρίς την άδεια και τη συναίνεση του αιτούντος σε κυκλοφορία ένα λεύκωμα (άλμπουμ), με τίτλο "ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ 1994" το οποίο συμπληρώνεται με 480 έντυπες φωτογραφίες ποδοσφαιριστών της Α` και Β` Εθνικής κατηγορίας, που επίσης έθεσαν σε κυκλοφορία έναντι χρηματικού ανταλλάγματος με μοναδικό σκοπό το εμπορικό τους κέρδος. Ο ισχυρισμός του δεύτερου των καθ' ων Α.Μ., ότι ο ίδιος αυτός δεν νομιμοποιείται παθητικά, διότι το λεύκωμα και οι φωτογραφίες τέθηκαν σε κυκλοφορία από την εταιρία περιορισμένης ευθύνης ".....", δεν πιθανολογείται ως βάσιμος και πρέπει να απορριφθεί, καθ' όσον απεναντίας πιθανολογήθηκε ενεργός ανάμειξη και τούτου ως επιχειρηματίου στις εν λόγω δραστηριότητες. Επομένως εφόσον η κυκλοφορία αυτή άρχισε και εξακολουθεί ακόμη και μέχρι τη συζήτησή της κρινόμενης αιτήσεως, να γίνεται χωρίς την έγκριση και συναίνεση του αιτούντος Σωματείου, και δοθέντος επίσης και του ότι και οι καθ' ων συνομολογούν στο σημείωμα τους ότι έληξε η κάποτε ισχύσασα σύμβαση με το αιτούν, περί παραχωρήσεως σ' αυτούς των πνευματικών δικαιωμάτων από τις φωτογραφίες των εν θέματι ποδοσφαιριστών συντρέχει δε και κατεπείγουσα περίπτωση αφού με την παράνομη κυκλοφορία του ανωτέρω λευκώματος παρεμποδίζεται η δυνατότητα καταρτίσεως συμβάσεως του αιτούντος με συγκεκριμένο τρίτο, που είναι η προσθέτως παρεμβάσα υπέρ του αιτούντος "....." για νόμιμη δε, περαιτέρω κυκλοφορία με τη συναίνεση και του ίδιου, από την τελευταία αυτήν, παρόμοιων λευκωμάτων φωτογραφιών, θα πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αίτηση, ώστε να ληφθούν τα αναφερόμενα στο διατακτικό ασφαλιστικά μέτρα ως πρόσφορα για την προσωρινή ρύθμιση της αναφεύσας καταστάσεως ως προς το αίτημα όμως της συντηρητικής κατασχέσεως της περιουσίας της πρώτης των καθ' ων, η αίτηση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη, διότι ενώ δεν πιθανολογήθηκε ανεπάρκεια οικονομική και περιουσιακή αυτής, για να ικανοποιήσει τις χρηματικές αξιώσεις του αιτούντος απεναντίας προκύπτει ότι διαθέτει ικανή περιουσία και φερεγγυότητα, ώστε να μην καθίσταται καθόλου επισφαλείς οι απαιτήσεις αυτές όπως άλλωστε, πλην των άλλων κατέθεσε για το ζήτημα τούτο και ο μάρτυρας του αιτούντος Α.Α.

Εξάλλου, από τα ίδια πιο πάνω αποδεικτικά στοιχεία, πιθανολογήθηκαν και τα εξής: Στις 9.3.1988 καταρτίσθηκε μεταξύ των διαδίκων "σύμβαση εκμεταλλεύσεως πνευματικών δικαιωμάτων", όπως προσδιορίζεται τουλάχιστον φραστικώς στο με ίδια ημερομηνία ιδιωτικό συμφωνητικό. Με τη σύμβαση αυτήν ο φέρεται ότι παραχωρεί, ειδικότερα στο δεύτερο των καθ' ων (Α.Μ.), το αποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως των πνευματικών δικαιωμάτων (COPYRIGHTS) των φωτογραφιών των ποδοσφαιριστών Α`, Β` και Γ` Εθνικής κατηγορίας, σε πάσης φύσεως υλικό (χαρτί, πλαστικό μέταλλο κλπ.), για 4 χρόνια, ήτοι από 30.6.1988 έως 29.6.1992, αντί των εξειδικευμένων σ' αυτό χρηματικών ποσών εν τω μεταξύ το έτος 1988 εκδόθηκε η 6402/1988 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που ήδη έχει καταστεί αμετάκλητη επί αγωγής των 1) και 2) κατά 1) της εταιρείας "....." και 2) του, η οποία αναγνώρισε ότι πνευματικοί δημιουργοί και δικαιούχοι των άνω ποδοσφαιριστών είναι οι φωτογράφοι και όχι τα εικονιζόμενα πρόσωπα. Μετά την απόφαση αυτή, εκδόθηκε η 6123/1990 οριστική απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου, επί αγωγής της εταιρείας "....." κατά των 1) 2) και 3) "....." η οποία αφού έλαβε υπόψη το δεσμευτικό δεδικασμένο από την πιο πάνω απόφαση απέρριψε την αγωγή της ενάγουσας για αναγνώριση υποχρεώσεως καταβολής αποζημιώσεως εκ μέρους των εναγομένων

αυτών, από την παράνομη κυκλοφορία των λευκωμάτων και των φωτογραφιών των ποδοσφαιριστών. Ακολούθως ο ανωτέρω καθ' ου αρνήθηκε να εκπληρώσει τις λοιπές από την από 9.3.1980, σύμβαση υποχρεώσεις του, μετά την έκδοση των ανωτέρω αποφάσεων, ισχυριζόμενος ότι δικαιούται ελευθέρως να εμπορεύεται και να κυκλοφορεί τις φωτογραφίες των ποδοσφαιριστών αυτών, χωρίς μάλιστα ούτε την έγκριση ή τη συναίνεση του Περαιτέρω και η αιτούσα με την από 15.10.1993 αντίθετη αίτηση της εταιρία περιορισμένης ευθύνης ".....", ενώ ρητώς και κατηγορηματικώς αποδέχεται ότι δεν έχει την προς τούτο έγκριση και συναίνεση του και ειδικότερα από τον Οκτώβριο του έτους 1993 έως και τη συζήτηση των κρινομένων αιτήσεων άρχισε και εξακολουθεί να κυκλοφορεί και τις φωτογραφίες των ποδοσφαιριστών μελών του τελευταίου αι του λευκώματος (άλμπουμ), για εμπορικούς και μόνο σκοπούς εισπράτοντος ως αντίτιμο το ποσό των 30 δρχ. ανά φάκελο φωτογραφιών που ο καθένας περιέχει οκτώ φωτογραφίες. Εφόσον όμως όπως προεκτέθηκε έληξε και η επικαλούμενη από την αιτούσα (.....) ως άνω χρονική διάρκεια της προστασίας της, ήδη από 29.6.1992, αυτή ή και ο Α.Μ., μόνος ή και οι δύο τους από κοινού δεν έχουν πλέον κανένα δικαίωμα από τον Ν. 2121/1993 για να προστατευθούν και τις διατάξεις αυτού ούτε δε και από τις διατάξεις των άρθ. 914 επ., 919 επ., η από τις διατάξεις του Ν. 164/1914 για τον αθέμιτο ανταγωνισμό ή τέλος από τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό δοθέντος ότι, απεναντίας συνομολογεί η εταιρία "....." την ύπαρξη χρηματικής οφειλής της για την ανωτέρω χρονική διάρκεια από 30.6.1988 έως 29.6.1992, οπότε είτε αυτή μόνη είτε ο Α.Μ. εκμεταλλεύτηκαν εμπορικά τις εμδικές φωτογραφίες κατά παραχώρηση δε της συγκεκριμένης εκφάνσεως του δικαιώματος πάνω σ' αυτές εκ μέρους του Σωματείου

Το επικαλούμενο από την αιτούσα αυτήν (.....), ότι το δικαίωμα στις φωτογραφίες αυτές, το απέκτησε από τους αναφερομένους ως αποκλειστικούς δικαιούχους αυτών φωτογράφους δεν πιθανολογήθηκε καθόλου ότι βασίζεται στις πιό πάνω διατάξεις του Νόμου 2121/1993 και ειδικότερα στα άρθρα 2 & 1 και 4 και στο άρθ. 4 & 1, αφενός μεν διότι οι φωτογραφίες αυτές (βλ. αυτές προσκομιζόμενες δεν μπορεί να θεωρηθούν ότι έχουν την έννοια πρωτότυπου πνευματικού δημιουργήματος αλλά είναι απλώς κοινές και "στημένες φωτογραφίες μπουστων χωρίς δε να παρουσιάζουν και την σύνθεση και τη λήψη και την εκτύπωση τους, καμία διαφορετική υφή, ή διάσταση καλλιτεχνίας (βλ. και ΠΠρΑθ 3976/1986 ΕΕΔ 1986, 537) και αφετέρου διότι δεν φέρουν το όνομα του φωτογράφου. Επομένως η αντίθετη αυτή αίτηση της ανωτέρω αιτούσας πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως αβάσιμη προεχόντως για το λόγο ότι δεν πιθανολογήθηκε καθόλου το κατά το ουσιαστικό δίκαιο επικαλούμενο από αυτήν δικαίωμα και εν πάση περιπτώσει δε και καθ' όσον αφορά ειδικώς στο αίτημα για τη συντηρητική κατάσχεση της περιουσίας του διότι πέραν των ανωτέρω πιθανολογήθηκε ότι διαθέτει αυτός ικανά περιουσιακά στοιχεία.